

واده شوي انجلی سره مينه

Ketabton.com

ماه لي به د، سر را بار
په مرو ايرو باندي ديوة بلوم

ليکوال: صفي الله همدرد

لنډه کيسه

واده شوي انجلی سره مينه

د خوږ وطن پایتخت کابل کې مې شپې سبا کولې خو دلته تل پاتې نه وم، د ترورزي (امید) سره مې د غابونو په یوه لابراتوار کې کار کولو، نیردې ورځو کې مو د یوه بل ترورزي واده وو، هره ورځ به یې تلیفون راته کولو چې، کله راځې واده ته د ګوتو په شمار ورځې پاتې دي ته خو باید یو څو ورځې مخکې راشې چې له ما سره کومک وکړې. ورځې او شپې یو په بل پسې تیریدې، داسې وخت هم راغلو چې، د واده نیټه معلومه شوه. د دوشنبې ورځ یې د واده ورځ وټاکله، د واده نه دوه ورځې مخکې د شنبې په سهار اته بجې زه د کابل نه د واده لپاره خوست ته روان شوم، دا چې شنبه کابل کې د موټرو او خلکو زیات رش و، نهه نیمې بجې وې چې، د هدې له یوه موټروان سره مې په ټکسي موټر کې د بنکلي خوست په لور لاره ونيوه. واده ته مې ډېره تلوسه وه، ډېر وخت وروسته مې د ترور په کور کې بنادي وه، د ماسپینین څه کم دوه بجې وې چې په خوست ښار کې له موټر نه ښکته شوم، څه شیبه وروسته مې پلار جان راته زنگ وکړ، د حال احوال پوښتلو وروسته یې راته وویل چې، زما کار ځای ته راشه (پلار مې په یوه دواخانه کې په تخوا (معاش) کار کولو) نو سمدلاسه مې دواخانې په لور حرکت وکړ، هلته په رسیدو مې لږه دمه جوړه کړه، څو شیبې وروسته مې پلار ته وویل چې زه به کور ته لاړ شم چې بیا د میوند دوی کره هم ځم، پلار مې راته سمه ده وکړل راته یې وویل چې کور ته لاړ شه هلته دې خور هم درته انتظار باسي هغه هم درسره ځي، ومې ویل سمه ده پلارجانه.

پلار مې پیسې راکړې او رخصت مې ورنه واخیست د کور په طرف روان شوم، کور ته په رسیدو مې مور، خور او وروڼو سره سترې مه شې او د روغ، جوړ پوښتنه وکړه، موده بعد مې ځان تیار کړ، د کلي موټروان ته مې زنگ وکړ چې مونږ سره د میوند دوی تر کلي پورې لاړ شي، نیردې نیم ساعت وروسته په لکنو کې د میوند دوی کلي کې له موټر ښکته شوو، موټروان مې رخصت کړ او میوند ته مې زنگ وکړ چې موږ راورسیدو لارې ته راووځه، پنځه دقیقې وروسته میوند راورسیدو له روغېر وروسته د دوی د کور په طرف روان شوو.

کور ته په رسیدو مو ټولو سره سترې مه شې وکړ، زموږ د راتگ نه یوه ورځ مخکې مې د مشر ترورزي یوه ښینه(زما د ترورزي د میرمنې خور) عایشه راغلي وه. ما هغه په لومړي ځل ولیده ډېره ښایسته او اخلاقي انجلی وه، په لومړي ځل لیدو مې بیخي بل ډول نا اشنا احساس وکړ، یو ډول یې تر اغیزې لاندې راغلم، بس دا مې د ژوند هغه شیبې وې چې د ښایستونو پدې لویه دنیا کې مې د خدای تعالی پر یوه بنکلي بشر زړه وبایله.

هغې زما لپاره له دې وروسته هره شيبه بدله كړه او جلا احساس يې راوبخښه، سبا نه بل سبا واده وو خو زما فكر ټول په هغې راټول و، يو رقم يې هر خوند او رنگ په ځان پورې راته پدې څو شيبو ليدو كې محدود كړی وو، بس په ليدو به مې پر زړه د خوښۍ يوه داسې څپه راغله چې ما له دې وړاندې نه وه حس كړي، هغه مې يوازې ليدلې شوه، خبرې مې ورسره نشوې كولى، داسې فكر مې كولو چې كه ورسره مخامخ شم او خبرې وكړم نو خلك به غلط گمان وكړي، د واده ورځ راورسيده زما خور او عايشه زما د ترور لور سره په واده كې لارې ځكه واده په بدل شوی وو.

د واده دوهمه ورځ وه چې خور مې او عايشه دواړه بېرته كور ته راستنې شوې، خپل كور مې د هغې په ياد كې بيخي هېر شوی و بس دا ځای راته د هغې په شتون كې هرڅه وو. دا چې د عايشې تر مخ ډېر زيات شرميدم نو زما خور ته يې ويلي وو چې ورور ته د ووايه چې زه ترې ستر نه كوم زما څخه د نه شرمېږي، ددې خبرې په اوريدو مې بيخي بل ډول احساس وكړ او حيران شوم، چې زما خور ته يې داسې خبره ولې كړي.

بله ورځ مې خور راته وويل چې سبا كور ته ځوو، د جمعې د ورځې په مازديگر خپل كور ته راغلوو، خفه وم له ځان سره مې ميوند هم راوستو، كور كې مې مور، پلار او كوچنې ورور نه وو، هغوی مې بلې ترور كړه لار وو، دا وخت مې د خور سره د خبرو ډېره ښه موقع وه، له خور مې د عايشې په اړه وپوښتل، چې څنگه انجلۍ ده، هغې راته وويل چې ډېره ښه جلکۍ ده په ښايست او اخلاقو كې ورباندې تمامه ده، خو هغه واده شوي ده.

د خور ددې خبرې په اوريدو مې حالت هغه ماشوم ته ورته شو لکه چا چې ترې د لوبو ټول شيان مات كړي وي، زړه مې مات شو، په لومړي ځل مې دا تجربه كړه چې په مينه كې ناکام شوم، هېڅ نه پوهيدم چې څه وكړم او څه ووايم خو هرڅه مې زړه كې وساتل.

د دريو هفتو رخصتيو وروسته بېرته په مات زړه كابل ته لارم، وخت تيريدو خو هرڅه بې خونده وو، هر گل راته پر خپل ډنډر مات معلومیده، نظر مې پر هره ښكله تن شوی و. شور، خوند او رنگ مې يوې خزان وهلي ونې ته ورته شوی وو، لکه ښكله او تازه گي يې چې د زېږو پاڼو په تويدلو كې له منځه تللي وي. هغه مې هېڅ له زړه نه وته، ډېر بي وسه وم ځكه چې هغه يوه واده شوي انجلۍ وه، هېڅ مې هم نشو كولى، خو داسې يو څه هم وو چې كله به مې يې په اړه فكر وكړم نو د زړه د سمندر څپو ته به يې خوځښت راوبښه، هغه دا و چې خور مې هغې ته په واده كې ويلي وو چې كه ته چېرته كوژده شوي نه وه نو، زما ورور ته مو خامخا په نوم (كوژده) كولې، هغې يې په ځواب كې ورته ويلي وو چې نو څه خبره ده اوس مې ورته وكړئ، ما ته به يې چې دا خبره راياده شوه نو دا فكر به مې كولو چې شايد هغې ته به هم گران يم او خوښ به يې يم.

يوه ورځ مې له دوو ترورزيو ميوند او امېد دواړو سره زما دا ټوله كيسه شريکه کړه، خو ددې پر ځای چې هغوی ماته ډاډ راکړي، راته يې وويل چې ته ليونی شوی يې دا هرڅه له ذهن وباسه او دا خبرې هېرې کړه، هغه يوه واده شوي انجلۍ ده زما زړه هېڅ نه منل او يې پروا و.

وخت تيريدو او دا هره شيبه درد به مې زغمه، بيا مې يوه ورځ ميوند ته زنگ ووهه، او د عايشې د نمبر په اړه مې ورته وويل خو هغې بيا راته همغه پخوانۍ خبرې وکړې او ويې ويل چې هغه موبايل او نمبر نه لري، د هغې د کوژدې په اړه يې دا خبره هم راته وکړه چې عايشه د خپلې کوژدې په اړه ناخبره وه او پرې خوښه هم نده، عايشې زما خور ته دا هم ويلي وو چې زه موبايل لرم خو له خپل کوژدن سره نه غږېږم، او دا خبره مې ماته خور کړې وه ما ميوند ته وويل چې موبايل او نمبر دواړه لري خو ته ورته خبر نه يې، هغه راته وويل چې ته بيا له کومه خبر شوې؟ ورته مې وويل چې هغې خپله زما خور ته ويلي وو ته به اوس فقط ماته د هغې نمبر راپيدا کړې نور هرڅه زه کوم، خو هغې تل خپل ضد کاوه او نه يې منله خو اخبر مې هم رضا کړ چې نمبر به راته پيدا کوي، ميوند هم په خوست کې په يوه لابراتوار کې کار کوه او يوازې به د جمعې په شپه خپل کور ته تلو، د جمعې ورځ راغله هغه کور ته لاړ وو د شنبې په شپه مې زنگ ورته ووهه د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بيا مې ورته وويل چې څه دې وکړل نمبر پيدا شوو او که نه؟ هغې راته وويل چې زه يې زما د وريندارې په موبايل کې نمبر گورم خو موقع راته نه پيدا کېږي چې د هغې موبايل کې يې وگورم، سبا سهار ته په يوه بهانه موبايل ورته اخلم زه به سبا ته معلومات درکوم، دا يې وويل خدای په امانې مو وکړه او زنگ مو قطع کړ، شپه هم تېره شوه د شنبې ورځ هم تېره شوه او د يکشنبې په ورځ مې زنگ ورته وکړ د روغ، جوړ پوښتنه مو وکړه بيا مې ورته وويل چې څه دې وکړل ياره زه خو دې په انتظار مړ کړم، هغې راته وويل چې په خدای بيخي رانه هېر شوی وي چې کور نه راووتم لاړ کې را په زړه شوو خو ته صبر ولره د صبر ميوه خواږه وي او د خوراک نه يې تمه ښه ده، ورته مې وويل چې ته دا خبرې پرېږده، خو گوره چې بيا يې داسې هېر نه کړې. هغه سمه ده وکړل او اړيکه مو قطع کړه.

تر بلې جمعې راته انتظار د کال غوندي شوو، د سه شنبې په شپه مې ميوند ته زنگ وکړ جوړ پخیر نه وروسته مې ورته وويل هلکه! گوره چې زما کار درنه هېر نشي راتلونکي جمعې په ورځ يې بايد ختماً غم راته وخوړې، خو هغې يو ډېر منفي او ناهيلي ځواب راکړ راته يې وويل گوره! څه چې ته او ستا زړه غواړي، دا امکان نه لري، ته بايد نور له دا ډول خبرو او فکرونو تېر شي، زه درسره دا مرسته نشم کولی، دا يې وويل او زنگ يې قطع کړ.

زما ټوله تمه يو خدای ته وه، يو ميوند ته خو د ده دغه خبره لکه يو سيلاب غوندي شوه او زما په زړه کې يې د نوي جوړيدونکي ښار ټولې ودانۍ را وړانې او ويجاړې کړې، خپل ځان مې د بصير احمد سرور په دغه بيت کې وليده چې.....

ناهيلى خه ده، خو رڼا لپاره

په مرو اېرو باندي ډيوه بلوم

د ميوند په دغو خبرو مې مړې ايرې هم له لاسه ووتې، او په زړه کې مې د عايشې په ليدو روښانه شوى خراغ د تل لپاره مړ شو، هغه د بل شوه او ماته يې فقط يادونه راپاتې شول.

پای

واده شوي انجلی سره مينه

ليکوال: صفی الله همدرد

ترتيب او ډيزاين: صفی الله همدرد

کال: ۱۴۰۳ / ۲۰۲۴

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**